

Beskućnici i siromasi

U svijetu kojim hara grijeh umnožavaju se gorki plodovi pohlepe, rata i neznanja. čak i u takozvanim "bogatim društvima" raste broj beskućnika i siromašnih. Više od 10.000 ljudi svakog dana umire od gladi. Dvije milijarde ljudi su pothranjeni, a tisuće ih godišnje oslijepi zbog nedostatne prehrane. Približno dvije trećine svjetskog stanovništva uhvaćeno je u začarani krug gladi, bolesti i smrti. Neki su sami odgovorni za svoje stanje, ali većina tih pojedinaca i obitelji izložena je bijedi zbog političkih, ekonomskih, kulturnih ili društvenih zbivanja na koja uglavnom ne mogu utjecati.

Povijesno gledano, ovi su ljudi našli pomoć i potporu u srcima sljedbenika Isusa Krista. U mnogim slučajevima Crkva je osnivala dobrotvorne ustanove koje su poslije preuzimale ustanove vlasti, ili obrnuto. Te ustanove, oslobođene ideološke nesebičnosti, odraz su priznanja društva da je u njegovom vlastitom interesu milosrdno postupati s onima koji imaju manje sreće.

Sociolozi nam kažu da veliki broj zala nalazi plodno tlo u uvjetima siromaštva. Osjećaji beznađa, otuđenosti, zavisti i ogorčenosti često izazivaju asocijalna gledišta i ponašanje. A društvo onda mora plaćati posljedice takvih zala posredstvom sudova, zatvora i socijalnih ustanova. Siromaštvo i nesreća sami po sebi nisu uzroci zločina niti opravdanje za njih. Ali kad se ljudi ogluše na molbe za milosrđem, lako uslijedi obeshrabrenje, pa čak i ogorčenost.

Zahtjevi za kršćanskim milosrđem nisu neutemeljni. Nisu zasnovani na nekoj pravnoj ili socijalnoj ugovornoj teoriji, nego počivaju na jasnom učenju Svetog pisma: "Objavljeno ti je, čovječe, što je dobro, što Jahve traži od tebe: samo činiti pravicu, milosrđe ljubiti i smjerno sa svojim Bogom hoditi." (Mihej 6,8) Adventistima je osobito drago pedeset osmo poglavlje Knjige proroka Izaije. Smatramo da smo, prema ovom poglavlju, dužni biti "popravljačem pukotina, i obnoviteljem cesta do naselja" (Izaija 58,12).

Pozvani smo "kidati okove nepravedne ... podijeliti kruh svoj s gladnima, uvesti pod krov svoj beskućnike, odjenuti onog koga vidiš gola" (Izaija 58,6.7). Kao "popravljači pukotina" trebamo skrbiti za siromahe. Ako djelima milosrđa i ljubavi provodimo načela Božjeg zakona, svijetu ćemo prikazati Božji karakter. Da bismo danas ostvarili Kristovu službu, moramo činiti ono što je On činio; ne samo propovijedati Evanđelje siromasima, već liječiti bolesne, hraniti gladne, podizati prezrene (vidi Luka 4,18.19; Matej 14,14). Matej 14,16 pojašnjava da narodu "nije [bilo] potrebno da odlazi". Kristovim je sljedbenicima dostatan Njegov osobni primjer.

U odgovoru na Judinu prijetvornu brigu za siromahe: "Siromahâ ćete uvijek imati sa sobom, a mene nećete imati uvijek" (Matej 26,11), Krist nas podsjeća da je ljudima više od svega potreban "Kruh života". Stoga i mi prepoznamo nerazdvojivost tjelesnog i duhovnog. Podupiranjem planova Crkve i društva da olakša patnje, zajedno s pojedinačnim i ujedinjenim djelima milosrđa, povećavamo upravo taj duhovni napor.

Ovu izjavu za javnost objavio je predsjednik Generalne konferencije Neal C. Wilson nakon savjetovanja sa šesnaesticom potpredsjednika Crkve adventista sedmog dana, 5. srpnja 1990., na zasjedanju Generalne konferencije u Indianapolisu, saveznoj državi Indiana u SAD-u.